

BRANDEDE ENGEL

Eerder verschenen van Bear Grylls bij The House of Books

Doodsvlucht

Bear Grylls

Brandende engel

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Burning Angels*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Orion Books, London 2016

© Bear Grylls Ventures, 2016

© Vertaling uit het Engels: Carolien Metaal, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Oorspronkelijk ontwerp en belettering: Blacksheep/orionbooks

Omslagontwerp: Loudmouth

© Omslagfoto: Plainpicture

Foto auteur: © Bear Grylls Ventures

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4762 3

ISBN 978 90 443 4763 0 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Roger Gower, die gedood werd door stropers tijdens een patrouillevlucht over Oost-Afrika, en voor de Roger Gower Memorial Fund en Tusk Trust, twee belangrijke natuurbeschermingsorganisaties.

Noot van de schrijver

Dit boek is geïnspireerd op de belevenissen van mijn grootvader, brigadegeneraal William Edward Harvey Grylls, OBE, 15/19de regiment van de koninklijke huzaren en bevelvoerend officier van Target Force, de geheime eenheid die aan het eind van de Tweede Wereldoorlog door Winston Churchill werd opgericht. Deze eenheid, een van de meest clandestiene die ooit door het War Office in het leven is geroepen, had als missie geheime technologieën, wapentuig, wetenschappers en nazikopstukken op te sporen en te beschermen, om de westerse zaak te dienen tegen de nieuwe wereldmacht, de Sovjet-Unie.

Niemand in onze familie had ook maar het flauwste vermoeden van zijn geheime rol in Target Force, totdat vele jaren na zijn dood op grond van de Official Secrets Act informatie werd vrijgegeven die mij ertoe heeft aangezet dit boek te schrijven.

Mijn opa was een man van weinig woorden, maar ik heb heel dierbare herinneringen aan hem uit de tijd dat ik nog een jongetje was. Deze pijprokende, enigmatische man met droge humor was geliefd bij zijn ondergeschikten. Voor mij was hij echter altijd gewoon opa Ted.

Daily Mail, augustus 2015

**GOUDTREIN VAN NAZI'S GEVONDEN: BEKENTENIS OP STERFBED LEIDT
SCHATGRAVERS NAAR GEHEIME LOCATIE WAARVAN POOLSE AUTORITEITEN
BEWEREN BEWIJS OP DE RADAR GEZIEN TE HEBBEN**

In Polen is een goudtrein van de nazi's gevonden nadat de man die aan het eind van de Tweede Wereldoorlog geholpen had die te verbergen op zijn sterfbed de locatie heeft onthuld. Twee mannen, een Duitser en een Pool, beweerden vorige week dat ze de trein gevonden hadden – met naar verluidt een schat – dicht bij het stadje Walbrzych in het zuidwesten van Polen.

Piotr Zuchowski, de Poolse staatssecretaris voor cultureel erfgoed, zei: 'We weten niet wat er in de trein zit. Waarschijnlijk militair materieel, maar ook sieraden, kunstwerken en documenten. Gepantserde treinen uit deze periode werden gebruikt om uiterst waardevolle spullen te vervoeren, en dit is een gepantserde trein.'

Volgens de plaatselijke overlevering heeft nazi-Duitsland opdracht gegeven voor de aanleg van het omvangrijke ondergrondse netwerk van tunnels rond slot Fürstenstein (nu kasteel Ksiaz) om de kostbaarheden uit het Derde Rijk te verbergen. Gevangenen uit concentratiekampen moesten de gigantische tunnels bouwen die – onder de codenaam *Projekt Riese* – gebruikt werden als productie-ruimte voor strategische wapens, aangezien de plek veilig was voor luchtaanvallen van de geallieerden.

The Sun, oktober 2015

Volgens de geschiedenis werd het regiment van de Special Air Service dat in 1942 was opgericht in 1945 ontmanteld... Maar in een nieuw boek heeft gerenommeerd historicus Damian Lewis onthuld dat een uiterst geheime SAS-eenheid van dertig man bleef doorvechten. Deze groep ging aan het eind van de oorlog ‘ondergronds’ om in het geheim op oorlogsmisdadigers te jagen.

Hun doel was het vinden van de SS- en Gestapomonsters die hun gevangengenomen kameraden hadden gedood, evenals honderden Franse burgers die geprobeerd hadden hen te helpen. In 1948 had de groep meer dan honderd van de meest verschrikkelijke oorlogsmisdadigers opgespoord – van wie velen het proces in Neurenberg in 1945 en 1946 hadden ontlopen – en voor het gerecht gedaagd.

Deze piepkleine SAS-eenheid, de ‘Geheime Jagers’ genoemd, werd geleid vanuit een schaduwhoofdkwartier gevestigd in het Hyde Park Hotel in Londen en met zwart geld bekostigd door een verbannen Russische aristocraat die werkte voor het Britse War Office, prins Yuri Galitzine.

En het waren leden van deze groep die als eersten de volledige reikwijdte van de gruweldaden ontdekten van de nazikampen... In het concentratiekamp Natzweiler in de buurt van Straatsburg waren afgrijpselijke experimenten uitgevoerd door de nazi's. Daar experimenteerde commandant Josef Kramer met de techniek om Joodse gevangenen door middel van gas om te brengen.

BBC, januari 2016

ÖTZI DE IJSMAN HAD EEN PARASJET, BEWEREN ONDERZOEKERS

Microben die uit de ingewanden van een 5300 jaar oude mummie zijn gehaald, hebben aangetoond dat hij voor zijn dood leed aan een parasiet, hebben wetenschappers ontdekt. Ötzi de IJzman, zoals het bevroren lichaam dat in 1991 in de Alpen werd gevonden genoemd wordt, had een bacteriële infectie die vandaag de dag gemeengoed is, aldus onderzoekers.

De bacterie – *helicobacter pylori* – werd genetisch geanalyseerd om de geschiedenis van de microbe te traceren, die nauw verbonden is met de geschiedenis van menselijke migratie.

Professor Albert Zink, hoofd van het Instituut voor Mummies en de IJzman in Bolzano, zei: ‘Een van de eerste uitdagingen was het halen van monsters uit de maag zonder de mummie al te veel te beschadigen. Daarvoor moesten we hem volledig ontdooien. Uiteindelijk vonden we een opening...’

16 oktober 1942, Helheimgletsjer, Groenland

SS-luitenant Herman Wirth streek de dwarrelende sneeuwvlokken weg die hem het zicht ontnamen. Hij moest zichzelf dwingen naar voren te buigen, zodat zijn gezicht en het hare nog geen dertig centimeter van elkaar af waren. Toen hij door de tussenliggende ijsmassa heen staarde, slaakte hij een verstikte kreet.

De ogen van de vrouw waren opengesperd, zelfs in haar doodsstrijd. Ze waren inderdaad hemelsblauw, zoals hij vooraf geweten had. Maar daarmee hield het dan ook op; verder werd al zijn hoop de grond in geboord.

Ze keek krankzinnig uit haar ogen. Verdwaasd. Zombieachtig. Twee gloeiendhete geweerlopen die zich door het transparante blok ijs op hem richtten. Hoe bizar ook, toen deze vrouw in haar gletsjergraf was gevallen, had ze tranen van bloed gehuild. Wirth kon zien waar het sijpelende, schuimende rood uit haar oogkassen was gekomen om vervolgens te bevriezen.

Hij verbrak met moeite het oogcontact en liet zijn blik naar beneden dwalen, naar haar mond. Daar had hij rillend in de kou, die zelfs door zijn dikke slaapzak van ganzendons was gedrongen, talloze nachten over liggen fantaseren. Hij had haar lippen voor zich gezien. Ze zouden vol zijn en tuitend en schitterend roze, had hij zichzelf wijsgemaakt. De mond van een volmaakte Germaanse, die vijfduizend jaar had gewacht op de kus die haar tot leven zou wekken. Zijn kus.

Maar hoe langer hij keek, hoe meer walging hij voelde opkomen. Hij draaide zich om en kokhalsde in de ijzige wind die door de spleet loeide. Haar kus zou juist een doodskus zijn, de omhelzing van een duivelin. Op de mond van de vrouw zat namelijk een donkerrode korst – een bevroren massa bloed wierp zich als een kronkelende lijkwade in het ijs voor haar. En ook uit haar neus was een gruwelijke donkerrode golf gekomen.

Hij liet zijn blik zakken en naar links en rechts dwalen, over haar bevroren, naakte huid. Om de een of andere reden had deze vrouw uit de oudheid zich de kleren van het lijf gerukt voordat ze over de ijskap was gekropen en blindelings in de spleet was gestort die door de gletsjer sneed. Ze was blijven liggen op een vooruitstekende rand en binnen een paar uur stijf bevroren.

Volmaakt geconserveerd... maar verre van volmaakt.

Wirth kon het amper geloven, maar zelfs uit de oksels van de ijsvrouw kwamen dikke, aan elkaar geregen kralen van donkerrood vocht. Voordat ze stierf – want ze was gestorven – had deze zogenoemde noordse oergodin bloed getranspiréerd.

Nog lager zakte zijn blik, vrezend voor wat hij zou aantreffen. En ja hoor, een dikke bevroren rode veeg omringde haar onderlichaam. Zelfs toen ze daar al lag, had haar kloppende hart zijn laatste dikke gutsen verrot bloed uit haar lendenen gestuwd.

Wirth draaide zich om en braakte. Hij spuugde de inhoud van zijn maag door het rooster van zijn kooi en zag het waterige spul diep in de schaduw onder zich spetteren. Hij kokhalsde tot er niets meer over was en hij alleen nog met pijnlijke steken amechtig hijgde.

Hij kromde zijn handen om de ijzeren tralies en hees zich overeind. Hij keek omhoog naar de schijnwerpers die een verblindend, meedogenloos licht in de ijspleet wierpen dat overal om hem heen weerkaatste in een waanzinnige caleidoscoop van bevroren kleuren.

Kammlers zogenoemde Var, zijn geliefde eeuwenoude noordse prinses... Nou ja, de generaal mocht haar hebben!

Wat moest Wirth in godsnaam zeggen tegen SS-generaal Hans Kammler? Wat moest hij hem laten zien? De befaamde SS-commandant was helemaal hiernaartoe gevlogen om getuige te zijn van haar glorieuze bevrijding uit het ijs en de belofte van haar wederopstanding, zodat hij het nieuws persoonlijk zou kunnen overbrengen aan de Führer.

Hitlers droom, die eindelijk in vervulling was gegaan.

En nu dit.

Wirth dwong zijn ogen weer naar het lichaam. Hoe langer hij het bekeek, hoe meer de angst hem om het hart sloeg. Het was alsof het lichaam van de ijismaagd strijd had geleverd met zichzelf, alsof het de eigen ingewanden had afgewezen en uit elke opening had uitgebraakt. Als ze zo gestorven was, moest ze nog aanzienlijk lang in leven zijn geweest en gebloed hebben.

Wirth geloofde niet meer dat de val in de spleet de doodsoorzaak was. Of de kou. Nee, dat was de duivelse, eeuwenoude ziekte die haar in zijn greep had gehouden, terwijl ze zich klauterend en strompelend een weg baande over de gletsjer.

Maar bloed huilen? Bloed braken? Bloed transpireren? Bloed plassen, zelfs? Wat zou daar in godsnaam de oorzaak van zijn? Waar zou ze in godsnaam aan gestorven zijn?

Dit was bij lange na niet de arische oermoeder op wie ze allemaal hadden gehoopt. Dit was niet de noordse strijdgodin over wie hij talloze nachten had gedroomd, de vrouw die het bewijs leverde van een arische lijn die vijfduizend jaar terugging. Dit was geen oermoeder van de übermensch van de nazis: een volmaakt blonde, blauwogige noordse vrouw gered uit de tijd ver voor het bereik van de geschiedschrijving.

Hitler had zo lang gesmacht naar een dergelijk bewijs. En nu dit: een duivelsvrouw.

Terwijl Wirth naar die gekwelde gelaatstrekken staarde – die lege, uitpuilende, door bloedkorsten omgeven ogen met de angst-aanjangende starende blik van een levende dode – drong er opeens

met een verblindende klap iets tot hem door. Om de een of andere reden wist hij dat hij door een deuropening in de poorten van de hel keek.

Hij deed een paar wankelende stappen achteruit, stak zijn hand omhoog en trok met een ruk aan het signaal touw. 'Omhoog! Haal me omhoog! Omhoog! Omhoog! Zet de lier aan!'

Boven hem kwam de motor brullend tot leven. Wirth voelde de kooi met een schok in beweging komen. Het afgrijselijke, doorbloede blok ijs verdween langzaam uit beeld.

De ochtendzon gaf de door wind en ijs gegeselde witte vlakke een vage gloed toen Wirths in elkaar gedoken gestalte uit de ijsspleet verrees. Uitgeput klom hij uit de kooi en stapte op de opeengepakte, bevroren sneeuw. De wachtposten aan weerszijden van hem probeerden met hun hakken te klikken toen hij passeerde, maar hun grote, met bont gevoerde laarzen maakten een dof geluid en de rubberzolen plakten aan de dikke sneeuwlaag.

Wirth salueerde halfslachtig; hij had wel wat anders aan zijn hoofd. Hij gooide zijn schouders in de loeiende wind, trok zijn dikke kraag steviger om zijn gevoelloze gelaat en liep door naar de nabijgelegen tent. Een woeste windvlaag zwoefde de zwarte rook weg van de schoorsteen die door het tentdak heen stak. De kachel was opgestookt, ongetwijfeld ter voorbereiding van hun stevige ontbijt.

Wirth vermoedde dat zijn drie SS-collega's al wakker waren. Het waren vroege vogels en omdat dit de dag was waarop de ijssmaagd zou herrijzen uit haar graf, stonden ze ongetwijfeld te popelen van ongeduld.

In eerste instantie waren er maar twee mede SS-officieren met hem meegegaan: eerste-luitenant Otto Rahn en generaal Richard Darre. Toen was opeens SS-generaal Hans Kammler ingevlogen met een toestel dat was uitgerust met ski's om getuige te zijn van de laatste fase van deze operatie.

Als leider van de expeditie was generaal Darre hoegenaamd de

baas, maar iedereen wist dat generaal Kammler de meeste macht uitoefende. Kammler was Hitlers man, hij was de vertrouwenspersoon van de Führer. En eerlijk gezegd was Wirth opgetogen geweest dat de generaal in hoogsteigen persoon was gekomen om bij zijn grootste triomf aanwezig te zijn.

Nog geen achtenveertig uur geleden had het er allemaal fantastisch uitgezien; het volmaakte einde van een ongelooflijk ambitieuze onderneming. Maar nu... Wirth had weinig zin in het aanbreken van de dag, zijn ontbijt of zijn SS-collega's.

Waarom was hij eigenlijk hier? Wirth noemde zichzelf een student van oude culturen en religies; dat had hem ook onder de aandacht gebracht van Himmler en Hitler. Hij had zijn nazipartijnummer van de Führer zelf gekregen: inderdaad een zeldzame eer. In 1935 had hij de *Deutsche Ahnenerbe* opgericht, een vereniging die onderzoek deed naar het erfgoed van de Duitse voorouders. Die had als missie te bewijzen dat een mythische noordse populatie ooit de wereldheerschappij had bezeten – het oorspronkelijke arische ras. Volgens de legende had een blond, blauwogig volk Hyperboria bewoond, een ijzig fabelland in het noorden, wat op zijn beurt weer wees op de poolcirkel.

Er waren expedities gemaakt naar Finland, Zweden en de Noordpool, maar die hadden geen geweldige of wereldschokkende ontdekkingen opgeleverd. Vervolgens was er een groep soldaten naar Groenland gestuurd om een weerstation op te richten, en die hadden aanlokkelijke verhalen gehoord over een oervrouw die daar was ontdekt in een ijsgraf. En daar was de huidige rampzalige missie uit voortgevloeid.

Kort gezegd was Wirth een archeologische enthousiasteling en opportunist. Hij was geen doorgewinterde nazi, dat was een ding dat zeker was. Maar als voorzitter van de *Deutsche Ahnenerbe* moest hij wel omgaan met de meest verdorven fanatiekelingen van Hitlers regime, van wie zich er nu twee in de tent voor hem bevonden.

Hij wist dat dit niet goed voor hem zou aflopen. Er was te veel beloofd – een deel zelfs rechtstreeks aan de Führer. Te veel hooggespannen verwachtingen, te veel onmogelijke hoop en ambities waren afhankelijk van dit moment.

Wirth had echter haar gezicht gezien en de ijsdame had het uiterlijk van een monster.

Wirth boog zijn hoofd en dook door de twee dikke lagen canvas; de ene diende om de moorddadige kou en de snijdende sneeuw buiten te houden en de andere, de binnenste, om de warmte die afstraalde van de lichamen en de brullende kachel binnen te houden.

De geur van vers gezette koffie kwam hem tegemoet. Drie paar ogen keken hem verwachtingsvol aan.

‘Mijn beste Wirth, vanwaar dat lange gezicht?’ grapte generaal Kammler. ‘Dit is de grote dag!’

‘Je hebt onze liefvallige *Frau* toch niet op de bodem van de spleet laten vallen?’ voegde Otto Rahn er met een spottende grijns aan toe. ‘Of geprobeerd haar wakker te kussen om vervolgens een klap in je gezicht te krijgen voor al je moeite?’

Kammler en Rahn bulderden van het lachen. De reactionaire SS-generaal en de ietwat verwijfde paleontoloog leken een vreemd soort camaraderie te delen. Wirth snapte er niets van, maar dat gold voor wel meer dingen in het *Reich*. En wat betreft de derde zittende gestalte – SS-generaal Richard Walter Darre – die keek alleen maar fronsend in zijn koffie, zijn donkere ogen verscholen onder grote wenkbrauwen, de dunne lippen zoals altijd op elkaar geperst.

‘En, hoe is het met onze ijsmaagd?’ drong Kammler aan. ‘Is ze klaar voor ons?’ Hij zwaaide zijn hand over het overvloedige ontbijt. ‘Of gaan we eerst ons feestmaal nuttigen?’

Wirth huiverde. Hij was nog steeds misselijk. Hij vermoedde

dat het beter was als de drie mannen de ijsdame zagen voordat ze gingen eten. ‘Het is misschien het beste, *Herr General*, om dit voor het ontbijt te doen.’

‘Je kijkt ontgoocheld, luitenant,’ zei Kammler. ‘Voldoet ze niet aan onze verwachtingen? Is ze geen blonde, blauwogige engel van het noorden?’

‘Heb je haar uit het ijs gehaald?’ kwam generaal Darre tussenbeide. ‘Zijn haar gelaatstrekken zichtbaar? Wat zeggen ze je over onze Freya?’ Darre had de naam aan een oude noordse godin – die ‘de dame’ betekende – ontleend voor de in het ijs begraven vrouw.

‘Natuurlijk is ze onze Hariasa,’ wierp Rahn tegen. ‘Onze Hariasa van het oude noorden.’ Ook Hariasa was een noordse godheid; haar naam betekende ‘de godin met het lange haar’. Drie dagen eerder had dat volkomen toepasselijk geleken.

Wekenlang had het team stukje bij beetje het ijs weg geschaafd om er beter doorheen te kunnen kijken. Toen ze daar eindelijk in geslaagd waren, bleek de ijsmaagd omgekeerd in de wand van de spleet te zitten, waardoor alleen haar rug te zien was. Maar dat was genoeg. Ze bleek in het bezit te zijn van schitterende lange gouden lokken, die tot dikke vlechten waren gevlochten.

Bij die ontdekking hadden Wirth, Rahn en Darre een scheut van opwindning gevoeld. Als haar gelaatstrekken eveneens overeenkwamen met het arische model, zouden ze gebeiteld zitten. Hitler zou hen de hemel in prijzen. Ze hoefden haar alleen maar los te hakken uit de ijswand en het blok ijs om te draaien om haar goed te bekijken.

Nou, Wirth had dat gedaan... en zijn maag was ervan omgekeerd.

‘Ze is niet helemaal wat we ervan verwachtten, heren,’ stamelde hij. ‘U kunt het het beste met eigen ogen bekijken.’

Kammler schoot als eerste licht fronsend overeind. De SS-generaal had het bevroren lijk de naam van een derde noordse godin toebedeeld. ‘Ze zal gekoesterd worden door eenieder die haar onder

ogen krijgt,' had hij verkondigd. 'Daarom heb ik de Führer verteld dat we haar Var genoemd hebben, de "geliefde".'

Je moest wel een echte heilige zijn om te houden van dat bloederige, verdorven lijk. En Wirth wist één ding zeker: er waren maar weinig heiligen in deze tent.

Hij loodste de mannen over het ijs en had het gevoel dat hij zijn eigen begrafenisstoet leidde. Ze betraden de kooi en werden omlaag getakeld. De schijnwerpers lichtten op toen ze onder het oppervlak zakten. Wirth had de opdracht gegeven de lichten te doven tenzij er iemand werkte aan het ijsblok of het lijk wilde bekijken. Hij wilde niet dat het ijs zou smelten van de hitte van de krachtige lampen en hun hofdame ontdooide. Ze moest diepgevroren blijven, wilden ze haar veilig kunnen vervoeren naar het hoofdkwartier van de Duitse Ahnenerbe in Berlijn.

Hij wierp een steelse blik op Rahn. Diens gezicht was in schaduwen gehuld. Waar hij zich ook bevond, Rahn droeg altijd een gleufhoed van zwart vilt met een brede rand. De man die zich uitgaf voor bottenjager en archeologisch avonturier had die tot zijn handelsmerk gebombardeerd.

Wirth voelde een zekere kameraadschap met de flamboyante Rahn. Ze deelden dezelfde hoop, hartstocht en overtuiging. En natuurlijk dezelfde angst.

De kooi kwam met een schok tot stilstand en zwaaide even hevig heen en weer, voordat de ketting waaraan hij hing hem min of meer stabiliseerde. Vier paar ogen starden in het gezicht van het lichaam dat begraven zat in het blok ijs; ijs dat doortrokken was van weerzinwekkende donkerrode kronkels. Wirth voelde de impact die de verschijning had op zijn SS-collega's. Er hing een verbijsterde, ongelovige stilte.

Generaal Kammler verbrak die uiteindelijk. Hij keek Wirth aan. Zijn gezicht was als altijd ondoorgrondelijk, een kille reptielenblik flakkerde in zijn ogen. 'De Führer is in afwachting,' zei hij zacht. 'We zullen de Führer niet teleurstellen.' Er viel een stilte. 'Zorg dat ze haar naam, Var, eer aandoet.'

Wirth schudde vol ongeloof zijn hoofd. ‘Gaan we verder volgens plan? Maar Herr General, de risico’s...’

‘Welke risico’s, Herr *Leutnant*?’

‘We hebben geen idee waaraan ze is gestorven...’ Wirth gebaarde naar het lijk. ‘Wat de oorzaak is van al...’

‘Er is geen risico,’ onderbrak Kammler hem. ‘Ze is vijf millenia geleden verongelukt op een ijskap. Dat zijn vijfduizend jaren. Je maakt haar toonbaar. Je maakt haar mooi. Maak haar noords, arisch... volmaakt. Maak haar geschikt voor de Führer.’

‘Maar hoe, Herr General?’ vroeg Wirth. ‘U hebt gezien...’

‘Ontdooi haar, in godsnaam,’ viel Kammler hem nogmaals in de rede. Hij gebaarde naar het ijsblok. ‘Jullie van de Deutsche Ahnenerbe experimenteren toch al jaren op levende mensen? Bevriezen ze en ontdooien ze weer?’

‘Dat is zo, Herr General,’ gaf Wirth toe. ‘Ik persoonlijk niet, maar er is inderdaad geëxperimenteerd met het invriezen van mensen, plus de zoutwater...’

‘Bespaar me de details.’ Kammler priemde een gehandschoende vinger naar het bloederige lijk. ‘Breng haar tot leven. Veeg die doodskopglimlach van haar gezicht, wat het ook kost. Wis die... blik uit haar ogen. Zorg dat ze voldoet aan de mooiste dromen van de Führer.’

Wirth forceerde een antwoord. ‘Jawel, Herr General.’

Kammlers blik gleed van Wirth naar Rahn. ‘Als jullie niet... Als jullie hier niet in slagen, kost dat jullie de kop.’ Hij blafte het bevel dat de kooi opgetild moest worden. In stilte stegen ze gezamenlijk op. Toen ze boven waren, draaide Kammler zich weer naar de mannen van de Deutsche Ahnenerbe. ‘Ik heb niet zo’n trek meer.’ Hij klikte zijn hakken tegen elkaar en bracht de nazigroet. ‘Heil Hitler!’

‘Heil Hitler,’ galmden zijn SS-collega’s.

Toen beende generaal Hans Kammler over het ijs naar zijn luchtvaartuig.

Heden

De piloot van de C-130 Hercules draaide zich om en keek Will Jaeger aan. 'Is het niet een beetje overdreven, *buddy*, om alleen voor jullie een hele C-130 te huren?' Hij had een vet zuidelijk accent, hoogstwaarschijnlijk Texaans. 'Jullie zijn maar met z'n drieën, toch?'

Door de deuropening naar het vrachtruim wierp Jaeger een blik op zijn twee medestrijders, die op de canvas klapstoelen zaten. 'Ja. Alleen wij drieën.'

'Beetje té, vind je niet?'

Jaeger was aan boord van het vliegtuig gegaan alsof hij een parachutesprong van grote hoogte ging maken: uitgedost met een integraalhelm, een zuurstofmasker en een log springpak. De piloot zou hem met geen mogelijkheid kunnen herkennen. Nóg niet, in ieder geval.

Jaeger haalde zijn schouders op. 'Tja, nou ja, we hadden meer mensen verwacht. Je weet hoe dat gaat: sommigen hebben het niet gered.' Hij zweeg even. 'Ze zijn vastgelopen in de Amazone.' Die laatste woorden liet hij een tijdje in de lucht hangen.

'De Amazone?' vroeg de piloot. 'De jungle, zeker? Wat is er gebeurd? Een mislukte sprong?'

'Erger.' Jaeger maakte de bandjes die zijn springhelm op zijn plek hielden wat losser, alsof hij lucht nodig had. 'Ze hebben het niet gered... omdat ze omgekomen zijn.'

De piloot schrok. ‘Zijn ze gestorven? Hoe dan? Een of ander ongeluk tijdens de vrije val?’

Jaeger sprak nu langzaam en benadrukte elk woord. ‘Nee. Geen ongeluk. Wat mij betreft niet. Eerder een zeer geplande, zeer opzettelijke moord.’

‘Moord? Godsamme.’ De piloot boog zich naar voren en haalde de gashendel een stukje terug. ‘We zijn bijna op kruishoogte... Nog eenentwintig minuten tot de sprong.’ Stilte. ‘Moord? Wie is er dan vermoord? En... verdomme... waarom?’

Als antwoord zette Jaeger zijn helm helemaal af. Tegen de kou droeg hij ook nog een strakke zijden bivakmuts. Dat deed hij altijd als hij van dertigduizend voet sprong. Op die hoogte kon het kouder zijn dan op de Everest.

De piloot zou hem zo nog steeds niet kunnen herkennen, maar hij kon wel de blik in Jaegers ogen zien. En op dit moment was die dodelijk. ‘Volgens mij was het moord,’ herhaalde Jaeger. ‘Koelbloedige moord. Het gekke is... dat het allemaal gebeurde na een sprong uit een C-130.’ Hij keek om zich heen in de cockpit. ‘Sterker nog, een toestel dat heel erg leek op dit exemplaar...’

De piloot schudde zijn hoofd en werd bekropen door de zenuwen. ‘Ik volg je even niet, buddy... Maar hé, je stem komt me bekend voor. Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar dat is altijd zo met jullie Britten, jullie klinken verdomme allemaal hetzelfde.’

‘Ik neem het je niet kwalijk.’ Jaeger glimlachte. Zijn ogen niet. De blik daarin was bloedstollend. ‘Maarre... ik meen dat jij bij de SOAR hebt gezeten. Voordat je voor jezelf ging werken, bedoel ik.’

‘De SOAR?’ De piloot klonk verbaasd. ‘Ja, dat is inderdaad waar. Maar hoe... Ken ik jou ergens van?’

Jaegers blik verhardde. ‘Eens een Night Stalker, altijd een Night Stalker – is dat niet wat ze altijd zeggen?’

‘Jawel...’ De piloot klonk nu angstig. ‘Maar zoals ik al vroeg, buddy, ken ik jou ergens van?’

‘Nou... inderdaad. Hoewel ik vermoed dat je gaat wensen dat je

me nooit ontmoet had. Want op dit moment, búddy, ben ik jouw ergste nachtmerrie. Er was eens een tijd dat jij mij en mijn team naar de Amazone hebt gevlogen en helaas leefde daarna niemand meer lang en gelukkig...'

Drie maanden eerder had Jaeger een expeditie met een team van tien personen geleid door de Amazone, op zoek naar een verdwenen vliegtuig uit de Tweede Wereldoorlog. Ze hadden toen een toestel gehuurd bij dezelfde privémaatschappij als nu. Onderweg had de piloot verteld dat hij in dienst was geweest bij het Special Operations Aviation Regiment, dat ook bekend was als de Night Stalkers.

De SOAR was een eenheid die Jaeger goed kende. Toen hij in dienst was bij de elitetroepen hadden piloten van de SOAR hem en zijn manschappen meerdere malen uit de ellende gehaald. Het motto van de SOAR was '*Death waits in the dark*', maar Jaeger had zich geen moment voor kunnen stellen dat hij en zijn team daar uiteindelijk het doelwit van zouden zijn.

Jaeger trok de bivakmuts van zijn hoofd. 'De dood wacht in het donker... Zeg dat wel! Zeker toen jij een handje hielp. We waren er bijna allemaal aangegaan.'

Even staarde de piloot hem met grote ogen van ongeloof aan. Toen wendde hij zich tot de persoon die naast hem zat. 'Neem jij het over, Dan,' zei hij zacht, terwijl hij de controle over het toestel afstond aan zijn copiloot. 'Ik moet even praten met onze... Engelse vriend hier. En Dan, neem contact op met Dallas/Fort Worth. Breek de vlucht af. Ze moeten ons naar...'

'Dat zou ik niet doen,' kapte Jaeger hem af, 'als ik jou was.'

Jaeger haalde met zo'n snelle beweging een compacte SIG Sauer P228 uit zijn springpak dat de piloot het amper merkte, laat staan een kans had gehad zich te verzetten. De SIG was het voorkeurswapen van elitesoldaten. Hij drukte de stompe loop hard tegen het achterhoofd van de piloot.

De kleur was volledige weggevloeid uit het gezicht van de man. 'Wat... krijgen we nou? Gijzel je mijn toestel?'

Jaeger glimlachte. ‘Zeker weten.’ Hij richtte zijn volgende woorden tot de copiloot. ‘Ben jij ook een voormalige Night Stalker? Of gewoon zo’n verraderlijke klootzak als je buddy hier?’

‘Wat moet ik zeggen, Jim?’ mompelde de copiloot. ‘Wat zeg ik tegen deze klere...’

‘Dat zal ik je wel vertellen,’ onderbrak Jaeger hem, terwijl hij de stoel van de piloot ontgrendelde en met een ruk ronddraaide tot de man hem recht aankeek. Hij richtte de 9 mm op het voorhoofd van de piloot. ‘Meteen en naar waarheid, zonder omhaal van woorden, anders schiet ik met de eerste kogel zijn hersenen eruit.’

De ogen van de piloot puilden uit. ‘Zeg het verdomme tegen hem, Dan. Deze gast is gestoord genoeg om het te doen.’

‘Ja, we zaten allebei bij SOAR,’ zei de copiloot schor. ‘Zelfde eenheid.’

‘Mooi zo. Laat mij dan maar eens zien waartoe de SOAR in staat is. Stippel een koers uit naar Cuba. Zodra we het Amerikaanse luchtruim uit zijn, laat je ons zakken tot vlak boven de golven. Niemand mag weten dat we eraan komen.’

Toen de copiloot niet reageerde, zei de piloot: ‘Doe het nou maar.’

‘Een koers naar Cuba uitstippelen,’ bevestigde hij tandenknarsend. ‘Heb je een specifieke bestemming in gedachten? Cuba heeft namelijk nogal een uitgestrekte kustlijn, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Je gaat ons droppen boven een klein eiland. Zodra we er in de buurt zijn, krijg je de exacte coördinaten. We moeten meteen na zonsondergang boven dat eiland zijn – dus onder de dekmantel van de duisternis. Stem je snelheid daarop af.’

‘Je vraagt niet veel,’ gromde de copiloot.

‘Houd ons in een stabiele zuidoostelijke koers. Ondertussen heb ik een paar vragen voor je buddy hier.’

Jaeger klapte de stoel van de navigator, die zich aan de achterkant van de cockpit bevond, naar beneden en ging erop zitten. Hij liet de loop van de SIG zakken tot die een bedreiging vormde voor de

mannelijkheid van de piloot. ‘Oké. Vragen,’ zei hij peinzend. ‘Heel veel vragen.’

De piloot haalde zijn schouders op. ‘Oké. Mij best. *Shoot.*’

Jaeger wierp heel even een blik op het pistool en grijnsde toen gemeen. ‘Wil je dat echt?’

De piloot fronste. ‘Bij wijze van.’

‘Vraag één. Waarom heb je mijn team de dood in gestuurd in de Amazone?’

‘Hé, daar wist ik helemaal niets van. Niemand heeft iets gezegd over doden.’

Jaeger verstevigde zijn greep op het pistool. ‘Beantwoord de vraag.’

‘Geld,’ stamelde de piloot. ‘Zoals altijd. Maar ik wist echt niet dat ze zouden proberen jullie allemaal te vermoorden.’

‘Hoeveel?’

‘Genoeg.’

‘Hoeveel?’

‘Honderdveertigduizend dollar.’

‘Oké, even uitrekenen. We zijn er zeven kwijtgeraakt. Twintigduizend dollar per persoon. Dat lijkt mij een koopje.’

De piloot hief zijn handen in de lucht. ‘Hé, ik had verdomme echt geen idee! Hebben ze geprobeerd jullie om zeep te helpen? Hoe had ik dat nou moeten weten?’

‘Wie heeft je betaald?’

De piloot aarzelde. ‘Een of andere Braziliaanse kerel. Ik had hem ontmoet in een kroeg.’

Jaeger snoof. Hij geloofde er geen woord van en bleef aandringen. Hij had details nodig. Informatie op basis waarvan hij kon handelen. Iets wat hij kon gebruiken om achter zijn werkelijke vijanden aan te gaan. ‘Heb je een naam?’

‘Jawel. Andrei.’

‘Andrei. Een Braziliaan met de naam Andrei die je in een kroeg hebt ontmoet?’

‘Nou ja, misschien was hij niet echt Braziliaans. Eerder Russisch.’

‘Mooi. Verstandig dat je dat nog weet. Zeker als er een 9 mm-pis-tool op je ballen gericht is. Dus, die Russische Andrei, die je in een kroeg hebt ontmoet... Enig idee voor wie hij werkte?’

‘Het enige wat ik weet is dat ene Vladimir de baas was.’ Hij zweeg even. ‘Wie jouw mensen ook vermoord heeft, hij was de kerel die de bevelen uitdeelde.’

Vladimir. Jaeger had die naam eerder gehoord. Hij vermoedde dat hij de bendeleider was, hoewel er vast en zeker andere, machtiger mensen boven hem stonden. ‘Heb je die Vladimir ooit gezien?’

De piloot schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Maar je hebt het geld toch maar aangenomen.’

‘Ja. Ik heb het geld aangenomen.’

‘Twintigduizend dollar voor elk van mijn mannen. Wat heb je gedaan? Een zwembadfeestje gegeven? De kinderen meegenomen naar Disney?’

De piloot gaf geen antwoord. Zijn onderkaak schoof opstandig naar voren. Jaeger kwam in de verleiding met het pistool op de kop van die kerel te rammen, maar die moest bij zijn volle verstand blijven. Hij moest zijn toestel als nooit tevoren besturen en hen boven hun snel naderende doelwit brengen.

‘Oké, nu we hebben vastgesteld dat je mijn mannen voor een appel en een ei hebt verkwanseld, moeten we het eens worden over hoe je het goed kunt maken, of in ieder geval deels.’

De piloot gromde. ‘Wat heb je in gedachten?’

‘Nou, kijk. Vladimir en co hebben iemand van mijn expeditie-team ontvoerd. Leticia Santos. Een Braziliaanse. Voormalig militair. Jonge gescheiden moeder met een dochter. Ik mocht haar wel.’ Hij zweeg even. ‘Ze houden haar gevangen op een afgelegen eiland voor de Cubaanse kust. Je hoeft niet te weten hoe we haar gevonden hebben. Je moet wel weten dat we ernaartoe vliegen om haar te redden.’

De piloot forceerde een lach. ‘En wie denk jij wel niet dat je bent? James *freakin*’ Bond? Jullie zijn met zijn drieën. Een driekoppig team. En dan? Denk je dat mensen als Vladimir geen gezelschap hebben?’

Jaeger boorde zijn kalme, maar doordringende grijsblauwe ogen in die van de piloot. ‘Vladimir heeft dertig goed bewapende mannen onder zich. Tien keer zoveel als wij, maar toch gaan we. En jullie moeten ervoor zorgen dat we zo onopvallend mogelijk op dat eiland terechtkomen.’

Met zijn donkere, lange haar en enigszins grimmige, wolfachtige gelaatstrekken leek Jaeger jonger dan de achtendertig jaar die hij was. Maar hij had de uitstraling van een man die veel had meegeemaakt en met wie niet te sollen viel, helemaal niet als hij, zoals nu, een wapen in zijn hand had.

Dat ontging de piloot dan ook niet. ‘Aanvalseenheid besluit

goed verdedigd doelwit; in kringen van de Amerikaanse commando's rekenden we er altijd op dat drie tegen één in ons voordeel was.'

Jaeger groef in zijn rugzak en haalde er een vreemd ogend voorwerp uit; het deed denken aan een groot conservenblik zonder etiket, met aan één kant een clip. Hij stak het voor zich uit. 'Ach ja, maar wij hebben dit.' Zijn vingers gleden over de letters die aan een kant van het blik gestempeld waren: KOLOKOL-I.

'Nooit van gehoord,' zei de piloot schouderophalend.

'Logisch. Het is Russisch. Sovjettijdperk. Maar laat ik het zo zeggen: als ik de pin lostrek, wordt dit toestel vol gifgas gepompt en valt het als een baksteen naar beneden.'

De piloot keek Jaeger gespannen aan. 'Als je dat doet, gaan we er allemaal aan.'

Jaeger wilde de man onder druk zetten, maar niet te ver gaan. 'Dat ben ik ook niet van plan.' Hij liet het blik weer in zijn rugzak vallen. 'Maar geloof me, je wilt niet in de buurt komen van dit spul.'

'Oké, duidelijk.'

Ruim drie jaar geleden had Jaeger zelf op weezinwekkende manier kennisgemaakt met het gas. Hij was toen aan het kamperen met zijn vrouw en zoon in de heuvels van Wales. Dezelfde groep die nu Leticia Santos gevangen hield, had in het holst van de nacht toegeslagen met Kolokol-1, waarna Jaeger buiten bewustzijn was geraakt en had moeten vechten voor zijn leven. Daarna had hij zijn vrouw en achtjarige zoon, Ruth en Luke, niet meer gezien. De geheimzinnige groep die hen had meegenomen, was Jaeger daar vervolgens mee gaan kwellen. Sterker nog, hij twijfelde er niet meer aan dat ze hem alleen in leven hadden gelaten om hem te kunnen kwellen.

Elk mens heeft een breekpunt. Nadat hij de hele wereld had afgepeurd naar zijn verdwenen gezinsleden had Jaeger zich uiteindelijk moeten neerleggen bij de afgrijselijke waarheid: ze waren blijkbaar spoorloos verdwenen en hij had hen niet kunnen beschermen. Hij was behoorlijk van de kaart geweest, had troost gezocht in drank en vergetelheid. Er was een zeer bijzondere vriend voor nodig ge-

weest – en het weer opduiken van bewijs dat zijn vrouw en zoon nog in leven waren – om hem weer onder de mensen te brengen. Tot zichzelf te brengen.

Maar hij was een heel ander mens geworden. Somberder. Cynischer. Wantrouwender. Wijzer. Tevreden met zijn eigen gezelschap; een loner zelfs. Bovendien bleek de nieuwe Will Jaeger veel meer bereid alle regels te breken om degenen die zijn leven hadden verwoest op te sporen.

Vandaar de huidige missie. En hij had er geen enkel bezwaar tegen om gaandeweg een paar duistere trucs van de vijand te leren kennen. En te gebruiken.

Sun Tzu, de oude Chinese meester van de krijgskunst, had een gezegde: ‘Ken je vijand.’ Een simpeler boodschap was er niet, maar toch was Jaeger het in zijn tijd bij het leger als een mantra gaan beschouwen. *Ken je vijand*: het was de eerste regel van elke missie. En de laatste tijd was daar wat hem betreft een tweede regel bij gekomen: leer van je vijand.

Bij de Royal Marines en de SAS – de twee eenheden waar Jaeger gediend had – hadden ze het belang van een onorthodoxe probleemaanpak benadrukt. Overal voor open staan. Het onverwachte doen. Leren van de vijand was daar het toppunt van. Jaeger vermoedde dat een aanval in het holst van de nacht met hetzelfde gas dat zij hadden gebruikt wel het laatste was wat de groep op dat Cubaanse eiland zou verwachten.

Kolokol-1 was een middel dat de Russen in nevelen gehuld hielden. Niemand kende de exacte samenstelling, maar in 2002 had het zich opeens in het publieke bewustzijn genesteld toen een stelletje terroristen ruim honderd gijzelaars vasthielden in een Moskous theater. De Russische autoriteiten hadden er geen gras over laten groeien: hun speciale eenheid – de Spetsnaz – had het theater volgepompt met Kolokol-1. Vervolgens waren ze het gebouw binnengevallen en hadden ze alle terroristen gedood. Helaas hadden tegen die tijd ook al veel gijzelaars het gas ingeademd.

De Russen hadden nooit toegegeven wat ze precies gebruikt hadden, maar Jaegers vrienden in de geheime Britse defensielaboratoria hadden een paar monsters te pakken gekregen en bevestigd dat het Kolokol-1 was. Het gas zou een verdovingsmiddel zijn, maar zonder behandeling liep je het risico eraan te overlijden. Dat was in dat theater dan ook met veel gijzelaars gebeurd.

Kortom: het was uiterst geschikt voor Jaegers doel. Hij wilde dat Vladimirs mannen het overleefden. Als hij hen van kant maakte, was de kans groot dat hij de complete Cubaanse politie, de land- en de luchtmacht achter zich aan kreeg. En op dit moment moesten hij en zijn team gewoon ongezien binnenglippen en weer weggkomen.

Zelfs voor degenen die het overleefden, was Kolokol-1 een harde dobber. Het zou weken duren voor ze ervan hersteld waren en tegen die tijd waren Jaeger en zijn mensen – onder wie Leticia Santos – allang gevlogen.

Er was nog een reden waarom Jaeger Vladimir niet wilde doden: hij had vragen voor hem en Vladimir moest die beantwoorden.

‘Oké, we gaan het zo doen,’ zei hij tegen de piloot. ‘Om nul tweehonderd uur moeten we boven een zescijferig grid zijn. Dat grid is een stukje zee even ten westen van het bewuste eiland, tweehonderd meter van de kust. Je dient op boomtophoogte binnen te vliegen, vervolgens te stijgen naar driehonderd voet voor een LLP.’

De piloot staarde hem met open ogen aan. ‘LLP? Dat wordt je begrafenis.’

De *low-level*-parachutesprong was een ultrageheime techniek van de commando's die vanwege de bijkomende risico's zelden werd gebruikt in gevechtssituaties.

‘Zodra we weg zijn, ga je zo laag mogelijk vliegen,’ vervolgde Jaeger. ‘Houd zo veel mogelijk afstand van het eiland. Houd je toestel buiten het zicht – en het gehoor – van...’

‘Ja, hállo, ik ben een Night Stalker,’ viel de piloot hem in de rede. ‘Ik weet wat ik doe. Dat hoeft je me niet te vertellen.’

‘Fijn om te horen. Je vliegt weg van het eiland en bepaalt een

koers naar huis. Dan zijn we klaar en ben je van ons af.' Jaeger zweeg even. 'Is dat duidelijk?'

'Min of meer,' zei de piloot schouderophalend. 'Het is alleen nogal een lullig plan.'

'Hoezo?'

'Simpel. Ik kan je op verschillende manieren belazeren. Zo kan ik je boven de verkeerde coördinaten droppen. Midden in de verdomde zee bijvoorbeeld, zodat je ernaartoe moet zwemmen. Of ik ga hoog vliegen – Hé, Vladimir, wakker worden! De cavalerie is uitgerukt... Alle drie! Man, jouw plan is zo lek als een freakin' zeef.'

Jaeger knikte. 'Dat snap ik. Alleen ga jij dat allemaal niet doen. En ik zal je vertellen waarom niet. Je hebt de dood van mijn zeven mensen op je geweten. Je moet een kans krijgen het goed te maken, anders zal dat je de rest van je leven kwellen.'

'Jij denkt dat ik een geweten heb,' gromde de piloot. 'Nou, dat denk je dan verkeerd.'

'O, dat heb je wel degelijk,' wierp Jaeger tegen. 'Maar voor de zekerheid is er nog een tweede reden. Als jij ons belazert, zal je dat duur komen te staan.'

'O ja, joh? Hoe dan?'

'Nou, kijk, je hebt net een ongeautoriseerde vlucht onder de radar naar Cuba voltooid. Je gaat vast terug naar DFW, aangezien je nergens anders heen kunt. Wij hebben dikke vrienden op Cuba. Zij wachten op een signaalwoord van mij: succes. Als ze dat om nul vijfthonderd uur nog niet hebben ontvangen, nemen ze contact op met de douane van de VS met de hint dat jouw toestel drugstransporten heeft uitgevoerd.'

De ogen van de piloot schoten vuur. 'Ik heb dat rotspul nog nooit aangeraakt! Bovendien kennen de gasten op DFW ons. Daar trappen ze nooit in.'

'Ik denk het wel. Ze zullen het op zijn minst willen controleren. Een tip van de baas van de Cubaanse douane kunnen ze niet negeren. En als de DEA zijn drugshonden aan boord brengt, raken

die door het dulle heen. Ik ben namelijk zo vrij geweest om wat wit poeder rond te strooien aan de achterkant van je toestel. In het ruim van een C-130 zijn talloze plekken om een paar gram cocaïne te verstoppen.'

Jaeger zag dat de piloot zijn kaken op elkaar klemde en een blik wierp op het pistool. Hij wilde Jaeger zo te zien het liefst bespringen, maar wist vast zeker dat hij dan een kogel in zijn mik kreeg.

'Het is het een of het ander, Jim. Of je maakt het goed, waardoor we zo'n beetje quitte staan. Of je brengt de rest van je leven in een Amerikaanse gevangenis door voor het transporteren van drugs. Als je doet wat ik zeg, is het eind goed al goed. Krijg je weer een normaal leven, maar dan met een iets minder bezwaard geweten. Dus hoe je het ook bekijkt, het lijkt me verstandig om mee te werken.'

De piloot keek Jaeger recht aan. 'Ik breng jullie naar je dropzone.'

Jaeger glimlachte. 'Dan ga ik tegen mijn mensen zeggen dat ze zich klaar moeten maken voor de sprong.'

De C-130 scheurde rakelings over de golven. Jaeger en zijn team zaten klaar in het ruim van het vliegtuig. Door de open uitgang zag Jaeger hier en daar een flits van bruisend wit als het toestel laag over een rif vloog waar de golven woest op braken. Het eiland was omringd door scherp koraal: iets wat ze maar beter konden vermijden. Water betekende een relatief zachte landing, maar op dat koraal konden ze hun benen breken. Als alles goed ging, zouden ze tussen de binnenste koraalring en de kust in zee landen en was het maar een kort stukje zwemmen.

Toen de piloot er eenmaal van overtuigd was dat hij geen andere keus had dan de missie uit te voeren, had hij zich er min of meer bij neergelegd. En nu zag Jaeger dat deze voormalige Night Stalkers inderdaad zo goed waren als ze beweerden.

De koude nachtwind blies het ruim in, terwijl de vier propellers aan weerszijden erop los ratelden. De piloot vloog vlak over de golf-toppen en stuurde het massieve toestel alsof het een Formule 1-bolide was. Als Jaeger en zijn team dit niet vaker hadden gedaan, zouden ze hierdoor in het donkere en galmende ruim ongetwijfeld kotsneigingen hebben gekregen.

Hij wendde zich tot zijn twee medewerkers. Takavesi 'Raff' Raffara was een bonk van een kerel, een keiharde Maori en een van Jaegers beste vrienden uit de tijd dat ze bij de SAS zaten. Raff was de man die Jaeger zou kiezen voor een rug-aan-ruggevecht als het ooit goed misging. Hij vertrouwde Raff, die zijn lange haar als een traditionele Maori gevlochten droeg, blindelings. Raff had zijn loyaliteit

in de loop der jaren meermalen bewezen, toen ze samen in dienst zaten, en ook kortgeleden nog, toen hij Jaeger aan het eind van de wereld was komen redden van drank en vernieling.

De andere medewerker was een zwijgzame, elegante dame met blond haar, dat in de ziedende slipstream woest rond haar fijne gelaatstrekken zwiepte. Irina Narov, een voormalige officier uit de Russische dienst die het meest met de SAS overeenkwam, zag er opvallend uit en was onverstoorbaar. Tijdens hun expeditie naar de Amazone had ze zichzelf vele malen bewezen. Maar dat betekende niet dat Jaeger al een definitief oordeel over haar gevormd had, of haar minder lastig vond. Gek genoeg was hij haar bijna gaan vertrouwen, op haar gaan rekenen. Ondanks haar irritante en soms zelfs regelrecht gekmakende gedrag, was ze op haar eigen manier net zo betrouwbaar als Raff. En bij tijd en wijle had ze bewezen net zo dodelijk te kunnen zijn; een kille, berekenende killer.

Tegenwoordig woonde Narov in New York en was ze Amerikaans staatsburger geworden. Ze had Jaeger uitgelegd dat ze buiten de lijnen opereerde, werkte voor een of andere internationale groep waarvan hij de identiteit nog niet helemaal achterhaald had. Er zat een luchtje aan, maar het was wel die groep – Narovs mensen – die de huidige onderneming gefinancierd had: Leticia Santos bevrijden. En op dit moment was dat het enige wat er voor Jaeger toe deed.

Verder had je nog Narovs geheimzinnige banden met Jaegers familie, in het bijzonder met wijlen zijn grootvader William Edward ‘Ted’ Jaeger. Opa Ted had tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de Britse speciale eenheden gediend, wat Will ertoe had aangezet ook het leger in te gaan. Narov beweerde opa Ted als haar eigen opa te hebben beschouwd en vandaag de dag in zijn naam en ter nagedachtenis aan hem te werken.

Jaeger begreep daar niet zoveel van. Hij had nog nooit iemand in zijn familie iets over Narov horen zeggen, inclusief opa Ted. Aan het eind van hun Amazone-expeditie had hij gezworen antwoorden uit

haar los te peutenen, het mysterie te ontrafelen dat zij belichaamde. De huidige missie diende echter voorrang te krijgen.

Via Narovs mensen en hun contacten bij de Cubaanse onderwereld was Jaegers team in staat geweest de locatie waar Leticia Santos vastgehouden werd in de gaten te houden. Ze hadden nuttige informatie vergaard, met als bonus een gedetailleerde beschrijving van Vladimir. Helaas was Leticia in de afgelopen dagen echter van een relatief licht beveiligde villa verplaatst naar het afgelegen eiland voor de kust. De bewaking was verdubbeld en Jaeger was bang dat hij haar volledig kwijt zou raken als ze haar weer gingen verplaatsen.

Er was nog een vierde persoon in het ruim van de C-130. De loadmaster was stevig vastgesnoerd aan de zijwand van het toestel, zodat hij in de open deur kon staan zonder weggesleurd te worden door de ziedende slipstream. Hij drukte zijn koptelefoon tegen zijn oren om het bericht van de piloot goed te kunnen verstaan. Hij knikte ten teken dat hij het begrepen had, stond op en hield vijf vingers voor hun gezicht: vijf minuten tot de sprong.

Jaeger, Raff en Narov kwamen ook overeen. Het welslagen van de ophanden zijnde missie hing af van drie dingen: snelheid, agressie en surprise, kortweg SAS, de officieuze slogan van de speciaal getrainde militaire eenheden die operaties uitvoeren. Om die reden was het van wezenlijk belang dat ze licht bepakt waren en vlug en geluidloos over het eiland konden bewegen. Hun uitrusting was derhalve tot het minimum beperkt.

Los van hun LLP-parachute droeg elk teamlid een rugzak met Kolokol-I-granaten, explosieven, water, nooddrantsouen, een EHBO-doos en een kleine, vlijmscherpe bijl. De overige ruimte werd ingenomen door hun CBRN-uitrusting en gasmaskers.

Aan het begin van Jaegers diensttijd had de nadruk geheel en al gelegen op NBC: nucleair, biologisch, chemisch. De nieuwe terminologie CBRN – chemisch, biologisch, radiologisch en nucleair – stond voor de nieuwe wereldorde. Toen de Sovjet-Unie nog de vijand van het Westen was geweest, was de grootste dreiging nucleair. Maar

in een verscheurde wereld vol losgeslagen naties en terroristische organisaties waren chemische en biologische oorlogsvoering – of waarschijnlijk, terrorisme – de belangrijkste gevaren.

Jaeger, Raff en Narov hadden ieder een SIG P228 met een verlengd magazijn voor twintig patronen, plus zes extra volle magazijnen. Bovendien hadden ze ieder hun mes. Dat van Narov was een Fairbairn-Sykes-vechtmes, een vlijmscherp, zeer karakteristiek wapen dat Britse commando's tijdens de oorlog hadden gebruikt. Haar gehechtheid aan dat mes was nog zo'n mysterie dat Jaeger intrigeerde.

Vanavond was echter niemand van plan kogels of messen te gebruiken tegen de vijand. Hoe geruislozer en schoner ze dit konden regelen, hoe beter. De Kolokol-1 mocht zijn zwijgzame werk verrichten.

Jaeger keek op zijn horloge: nog drie minuten tot de sprong. 'Zijn jullie klaar?' schreeuwde hij. 'Vergeet niet dat het gas even tijd nodig heeft om aan te slaan.'

Hij ontving een hoofdknik en een opgestoken duim. Raff en Narov waren doorgewinterde professionals – de besten – en hij bespeurde geen greintje zenuwen bij hen. Jawel, ze waren zwaar in de minderheid, maar hij meende dat de Kolokol-1 de verhoudingen minder scheef trok. Uiteraard zat niemand te springen om het gas te gebruiken. Maar soms moest je, zoals Narov redeneerde, kwaad met kwaad bestrijden.

Toch knaagde er iets bij Jaeger: een LLP-sprong gaf geen enkele garantie. In zijn tijd bij de SAS had hij veel tijd besteed aan het testen van de allermooiste, futuristische apparatuur. Bij de Joint Air Transport Establishment (de JATE) – een geheime groep die toezicht houdt op James Bond-achtige para-aanvalstechnieken – had hij van de grootst mogelijke hoogtes gesprongen.

Onlangs had het Britse leger echter een heel ander concept ontwikkeld: de LLP. Daarmee was een paratroeper in staat om vanaf zeer geringe hoogte te springen en het er toch levend vanaf te brengen. Theoretisch was een springhoogte van 250 voet mogelijk, waardoor

het luchtvaartuig ver onder de radar kon vliegen. Kort samengevat kwam het erop neer dat je met weinig risico om ontdekt te worden vijandig gebied binnen kon vliegen.

Omdat het valscherp in een fractie van een seconde open diende te gaan, was het plat en breed, zodat het zo veel mogelijk lucht kon vangen. Desondanks was er een raketmotor nodig om ervoor te zorgen dat dit gebeurde voordat de springer te pletter sloeg. En zelfs daarmee – in wezen een ontgrendelingsmechanisme dat de parachute hoog de lucht in schoot – had je amper vijf tellen om je afdaling te vertragen en op de grond terecht te komen. Geen ruimte om fouten te maken dus. Het grote voordeel: de vijand kreeg niet de tijd om jou op te merken en te voorkomen dat je levend op de grond of in het water terechtkwam.

6

Het springsein sprong van rood op groen. Jaeger, Raff en Narov doken milliseconden achter elkaar het open ruim van de C-130 uit en werden de loeiende leegte in gezogen. Jaeger had het gevoel dat hij als een lappenpop in een gigantische windtunnel door elkaar werd gerammeld. Onder zich zag hij de kolkende zee in hoog tempo naderbij komen; de klap was een kwestie van seconden.

Geen tel te vroeg activeerde hij zijn raketgestuurde valscherp en opeens was het of hij op de staart van een raket het luchtruim in werd geschoten. Even later ging de raketmotor uit en ontvouwde het scherm zich hoog in de duisternis boven hem. Met een scherpe klap ving het lucht, slechts een paar tellen nadat de raket het hoogste punt van zijn klim bereikte. Jaegers maag maakte een paar misselijkmakende radslagen... en vervolgens zweefde hij kalm omlaag naar het woelige water.

Zodra zijn voeten het water raakten, drukte Jaeger op zijn snelontgrendelingsmechanisme om zich te ontdoen van zijn logge parachutetuig. De zeestroom was momenteel zuidoostelijk, waardoor de schermen naar het open deel van de Atlantische Oceaan zouden drijven en de kans klein was dat ze ooit nog gezien werden. Dat was precies wat Jaeger wilde: ze moesten snel arriveren en vertrekken zonder een spoor van hun aanwezigheid achter te laten.

De Hercules verdween als de wiedeweerga, zijn spookachtige verschijning werd verzwolgen door de holle nacht. Jaeger was nu volledig in duisternis gehuld. Het enige wat hij hoorde, was het gebulder van de branding. Het enige wat hij voelde, was het trekken